

Reflexia na tri roky štúdia – Eliška Chvostálová

Keď sa dnes mám obzrieť naspäť na tieto tri roky stravené na Teologickej fakulte, ktoré začali „náhodou“ pretože ma neprijali na štúdium jazykov, ale Pán Boh si použil túto situáciu a skrze kňaza ma pozval študovať Counseling. Nevedela som poriadne čo to je a či to je ozaj to čo mám robiť vo svojom živote a aj keď možno ani dnes neviem či má Pán pozývať do tejto služby, s istotou viem, že štúdium Counselingu ma veľmi uzdravilo a pomohlo mi odhaliť moje hlbšie ja.

Vďaka mnohým praktickým skúsenostiam, aktivitám a nácvikom som mohla preskúmať svoje trináste komnaty, objaviť svoje silné, ale aj slabé stránky, na ktorých potrebujem zapracovať. Získala som nové priateľstvá cennejšie ako perly a zároveň o mnohé vzťahy počas tejto cesty prišla.

Prešla som veľkou zmenou, kedy som sa naučila postarať o seba, rozlišovať zdravé vzťahy a zároveň takéto vzťahy budovať, naučila som sa lepšie komunikovať so svojimi blízkymi ako aj s ľuďmi, s ktorými nemáme k sebe blízko. Získala som mnoho užitočných nástrojov do rúk, ktoré môžem použiť nie len vo svojom profesnom živote, ale aj v tom osobnom.

Čo sa týka mojho profesného posunutia, tak istotne som za tento čas nadobudla väčšiu istotu v tom ako byť counselorom, ako viesť rozhovor s klientom, čo všetko potrebujem pre úspešný counseling. Stále vnímam potrebu sa ďalej rozvíjať a vzdelávať v tejto oblasti, pretože cítim svoje limity, ale zároveň aj túžim po viac informáciach, ktoré mi môžu napomôcť byť lepším sprievodcom ľudí na ich ceste. Aj vďaka praxiam v mnohých zariadeniach som zistila, že mojou cieľovou skupinou nebudú ľudia bez domova, ľudia so zdravotným znevýhodnením či starí ľudia. Zažívala som veľa situácií kedy sa má bytostne dotykali ich príbehy a nevedela som byť „nad vecou“ akoby správny counselor mal byť. Najviac ma láka práca s deťmi a rodinami. Istotne tomu vďaka poslednej mojej praxi v poradenskom centre Mama, nie si sama a úžasnému prístupu magistry Michaly Mrázovej, ktorá ma zasvätila do sveta terapie hrou. Jej prístup ku klientom má veľmi povzbudil, že sa práca sociálneho pracovníka dá robiť s láskou a zápalom. Taktiež ma to priviedlo k poznaniu, že ak sa pomôže deťom a rodine na začiatku problému nemusí nabráť patologický smer a to by som rada robila v budúcnosti.

Tu a teraz vnímam, že ma táto cesta priviedla k poznaniu, že v sebe nosím mnoho zranení, ktoré mi brania byť kongruetnou a ktoré často pri sprevádzaní vychádzajú na povrch a tak som sa rozhodla podstúpiť terapiu. Verím, že terapia mi pomôže lepšie porozumieť sebe a uzdraviť zranené, a celý tento proces ma privedie bližšie k mojím budúcim klientom.

